

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִקְצֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק כ"ו

קונטרס 176

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְתֵאנָא, בְּד סָלִיק בְּרֵעוּתָא, לְמַבְרֵי אַוְרֵייתָא טָמ יָרָא
תְּרֵי אֲלֵפֵי שְׁנִין, וְאַפְקָה, מִיַּד אַמְרָה קַמִּיהָ,
מָאן דְּבַעֵי לְאַתְקֵנָא וּלְמַעַבְד, יִתְקֹן בְּקַדְמֵיתָא תְּקוּנָוִי.

תֵּאנָא בְּצַנִיעוּתָא דְסַפְרָא, עֲתִיקָא דְעֲתִיקוֹן, סִתְרָא
דְסִתְרִין טָמִיר דְטָמִירִין, אֶתְתְּקֹן (ד' קכ"ח ע"ב)
וְאַזְדַּמֵּן, (בְּלוּמֵר אֲשֶׁתְּבַח, וְלֹא אֲשֶׁתְּבַח מִמֶּשׁ, אֲבָל אֶתְתְּקֹן וְלֹא דִידַע
לִיה מִשׁוּם דְּהוּא עֲתִיק דְעֲתִיקוֹן) (אֲבָל בְּתִיקוּנֵי יְדִיעַ) כְּחַד סָבֵא
דְסָבִין, עֲתִיק מִעֲתִיקוֹן, טָמִיר מִטָּמִירִין, וּבְתִיקוּנֵי יְדִיעַ
וְלֹא יְדִיעַ. מְאָרֵי דְחַוּוֹר כְּסוּ (ס"א בְּסוּמָק), וְחִיזוּ בּוּסִיטָא
(ס"א בּוּצִינָא) דְאַנְפוֹי (נ"א בְּאַנְפוֹי), יִתִּיב עַל פּוֹרְסֵיִא
דְשְׁבִיבִין, לְאַכְפֵּיִא לֹוֹן.

ספר נפלאות הזוהר

רַבָּא" בּו נִכְתְּבוּ רַזִּין עֲלִיוֹנִים עַל יְדֵי רִשְׁבִּי וְהַחֲבָרָא בְּעַת שְׁנַתְּאַסְפוּ יַחַד לְלַמֵּד
בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה.

וְכַף אָמַר רִשְׁבִּי בְיוֹם פְּטִירְתּוֹ: בְּ"אֲדָרָא" נִזְדַּמֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְרַכְּבֵתּוֹ
וְכַעַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּאֵן עִם הַצְּדִיקִים שְׂבַגְנָן עַדן וְכוּ' בְּ"אֲדָרָא רַבָּא" הָיָה כָּל
הַחֲבָרִים אֹמְרִים וְאָנִי אֹמֵר יַחַד אַתָּם, וְכַעַת אָנִי אֹמֵר לְבַדִּי וְכֻלָּם מְקַשְׁיָבִים לְדַבְרֵי,
עֲלִיוֹנִים וְתַחֲתוֹנִים, אֲשֶׁרִי חֲלָקֵי בְּזָה וּבְכָא!

בְּיוֹם זֶה גָּלָה רִשְׁבִּי סִתְרֵי תוֹרָה רַבִּים, רַזִּין דְּרַזִּין וְכִים בְּתַכְלִית הַזְּכוּף, אֹרוֹת
עֲלִיוֹנִים, הַנְּשַׁבְּבִים מִבֵּינַת אָדָם, וְאִינִם נִתְּפָשִׁים בְּשֶׁכַל אָנוּשׁ. ("אֲדָרָא רַבָּא" מוּבָא
בְּזֶהר פְּרֻשַׁת נְשֵׁא, וְ"אֲדָרָא זּוּטָא" מוּבָא בְּזֶהר פְּרֻשַׁת הַאֲזִינוּ)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

אַרְבַּע מָאָה אֲלָפֵי עֲלָמִין, אֲתַפְּשֵׁט חוֹרָא דְגוּלְגֻלְתָּא
דְּרִישׁוּי. וּמִנְהִירוּ דְהָאֵי חִיּוֹרָא, יִרְתִּי צְדִיקָיָא
לְעֵלְמָא דְאַתִּי, אַרְבַּע מָאָה עֲלָמִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
(בראשית כג) אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף עוֹבֵר לְסוּחָר.

בְּגוּלְגֻלְתָּא, יִתְבִּין (בְּכָל יוֹמָא) תְּלִיסַר (ס"א תְּרִיסַר) אֲלָפֵי
רְבוּא עֲלָמִין, דְּנִטְלִין עֲלוּי רַגְלִין, וְסַמְכִין
עֲלוּי. וּמֵהָאֵי גוּלְגֻלְתָּא נְטִיף טָלָא, לְהַהוּא דְלָבַר,
וּמְלִיָּא לְרִישֵׁיהּ בְּכָל יוֹמָא, דְכְּתִיב, (שיר השירים ה)
שְׂרָאשִׁי נִמְלָא טָל.

וּמֵהָהוּא טָלָא דְאַנְעַר מְרִישֵׁיהּ, הַהוּא דְאִיהוּ לָבַר,
יִתְעָרוֹן מִתְיָיא לְעֵלְמָא דְאַתִּי. (דְכְּתִיב שְׂרָאשִׁי

ספר נפלאות הזוהר

על בן סג'לה לקרא וללמד ב"אדרות" על קבר רשב"י בבחינת שפתותיו דוכבות
בְּקָבֵר, בְּמִיחָד בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמְר, יוֹם הַהִילּוּלָא קְדִישָׁא. וְכָל הַלּוּמֵד תּוֹרַת הַצְּדִיק מִתְקַשֵּׁר
לְנִשְׁמָתוֹ.

וְכַתֵּב ה"כף הַחַיִּים" (תקפ"ג, ל"ח) בְּיוֹם א' דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה קוֹרְאִים אֲדָרָא רַבָּא וּבְיוֹם
ב' אֲדָרָא זוּטָא וְכֵן בְּחַג הַשְּׁבִיעוֹת. גַּם בְּסִפְר "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מְזַכֵּר מְנַהֵג זֶה שְׁנֵהֲגוּ
לְלַמֵּד בְּלֵיל שְׁבִיעוֹת ה"אֲדָרָא רַבָּא" וּבַהוּשְׁעָנָא רַבָּא ה"אֲדָרָא זוּטָא".

עשה שִׁירָאוּ מִלְפָּנָיו - זֶה חֲלוֹם רַע. וְעַל זֶה לֹאֲתוֹ צְדִיק מְרַאֵם לוֹ חֲלוֹם רַע, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַר.

בֹּא רָאָה, שֶׁהִנֵּה שְׁנֵינוּ, שְׂאוֹתוֹ אָדָם שְׂרׁוּאָה חֲלוֹם, צְרִיף לוֹ לִפְתּוֹחַ אֶת פִּיּוֹ בּוֹ לִפְנֵי אֲנָשִׁים שְׂאוֹתָבִים אוֹתוֹ, כְּדֵי שִׁיעֲלֶה רְצוֹנָם אֵלָיו לְטוֹב וְיִפְתּוּחוּ פִּיהֶם לְטוֹב, וְיִמְצָא הַרְצוֹן וְהַדְּבָר הַכֵּל לְטוֹב. הַרְצוֹן שֶׁהוּא הַמְחַשְׁבָּה רִאשִׁית הַכֵּל, וְהַמְלָה שֶׁהִיא סִיּוֹם הַכֵּל. וְעַל כֵּן נִמְצָא שֶׁהִנֵּה הוּא שְׂלֵמוֹת בְּסוֹד עֲלִיּוֹן.

וּמְשׁוּם כִּף הַכֵּל מִתְקַיֵּם, וְצָרִיכִים אוֹתָבֵי הָאִישׁ לְהִתְקַיֵּם בְּאוֹתוֹ פְּתוּרֵן טוֹב, וְהַכֵּל הוּא כְּרֵאוֹי. וּמְשׁוּם כִּף הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מוֹדִיעַ לְאָדָם כֵּל אֶחָד וְאֶחָד בְּאוֹתָהּ הַדְּרָגָה שֶׁלוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא, וּבְאוֹתוֹ גִּזָּן שְׂכָל אֶחָד וְאֶחָד אוֹמֵר שִׁיחֶיָּה חֲלוֹם. אָמַר אוֹתוֹ יְהוּדִי, וְדַאי שֶׁהַחֲלוֹם אֵינוֹ אֱלָא לְאָדָם צְדִיק, שֶׁהוּא רָאָה חֲלוֹם כְּרֵאוֹי.

וְכֹא וְרָאָה, שֶׁכָּפָּא שֶׁר אָדָם יִשָּׁן עַל מִטָּתוֹ, נִשְׁמַתוֹ יוֹצֵאת וּמְשׁוֹטְטָת בְּעוֹלָם לְמַעְלָה וְנִכְנַסְתָּ לְמִקוֹם שְׁנִכְנַסְתָּ, וְכַמָּה קְבוּצוֹת מְזִיקִים עוֹמְדִים וְהוֹלְכִים בְּעוֹלָם וּפּוֹגְשִׁים אֶת אוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה. אִם הִיא צְדִיקָה, עוֹלָה לְמַעְלָה וְרוֹאָה מֵה שְׂרׁוּאָה. וְאִם לֹא, נִאֲחָזְתָּ בְּצַד הַהוּא, וּמוֹדִיעִים לָהּ דְּבָרִים כּוֹזְבִים אוֹ דְּבָרִים שְׂעִתִּידִים לְבֹא לְזִמְן הַקְּרוֹב. וּכְשֶׁמִּתְעוֹרְרַת אוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה שָׁבוּ, הִיא מוֹדִיעָה לוֹ מֵה שְׂרָאָתָהּ.

וְעַל כֵּן לְאָדָם שְׂאֵינוֹ צְדִיק מוֹדִיעִים לוֹ חֲלוֹם טוֹב שְׂאֵינוֹ אָמַת, הַכֵּל כְּדֵי לְהִסְטוֹתוֹ מֵאוֹתָהּ דְּרַף הָאָמַת. כִּיּוֹן שֶׁהוּא הִסִּיט אֶת דְּרַכּוֹ מִדְּרַף הָאָמַת, מִטְּמָאִים אוֹתוֹ. שְׂכָל מִי שֶׁכָּא לְהִטְהָר -

וְהַאֲלֹהִים עֲשֵׂה שִׁירָאוּ מִלְפָּנָיו, זֶה חֲלוֹם רַע. וְעַל דָּא, לְהֵהוּא זַפְּאָה, אֲחִזְוִי לִיהַ חֲלָמָא בִישָׂא, כְּמָה דְאַתְמָר.

הָא חֲזִי, דְהָא תְּנִינָן, דְהֵהוּא בַר נָשׁ דְּחָמִי חֲלָמָא, בְּעֵי לִיהַ לְמַפְתַּח פּוּמִיָּה בִּיהַ קָמִי בְּנֵי נָשָׂא דְרַחֲמֵי לִיהַ. בְּגִין דִּיִּסְתַּלַּק רַעוּתָא דְלֵהוֹן לְגַבִּיָּה לְטַב, וְיִפְתּוּחוּ פּוּמִיָּהוּ לְטַב, וְיִשְׁתַּכַּח רַעוּתָא וּמְלָה כְּלָא לְטַב. רַעוּתָא דְאִיהִי מַחְשְׁבָּה, שְׂרוּתָא דְכְּלָא, וּמְלָה דְאִיהִי סִיּוּמָא דְכְּלָא. וְעַל דָּא אֲשַׁתַּכַּח דְהָא שְׂלִימוֹ אִיהוּ בְּרוּזָא עֲלָאָה.

וּבְגִין כִּף אֲתַקִּיִּים פְּלָא, וּבְעֵינָן רַחֲמִין דְּבַר נָשׁ (כ"א רחמינו עליה דבר נש) בְּגִין לְאַתְקִימָא כְּהֵהוּא פְּשָׂרָא טְבָא, וְכְּלָא אִיהוּ כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין כִּף קְדָשָׁא בְּרוּף הוּא אוֹדְעַ לִיהַ לְבַר נָשׁ, כֵּל חַד וְחַד, בְּהֵהוּא דְרָגָא דִּילִיהַ, כְּמָה דְאִיהוּ. וּבְהֵהוּא גְּוֹנָא דְכֵּל חַד וְחַד, כְּמָה דְאִיהוּ חֲלָמָא. אָמַר הַהוּא יוֹדָאי, וְדַאי דְחֲלָמָא לָאו אִיהוּ אֱלָא לְבַר נָשׁ זַפְּאָה, דְאִיהוּ חָמָא חֲלָמָא כְּדָקָא חֲזִי.

וְהָא חֲזִי, דְכַד בַּר נָשׁ נָאִים עַל עַרְסִיָּה, נִשְׁמַתִּיהַ נְפָקָא וְשִׁטָּיָא בְּעֲלָמָא לְעִילָא, וְעָאלַת בְּאַתְרָא דְעָאלַת. וְכַמָּה חֲבִילֵי טְהִירִין, קְיָיִמִין וְאֲזִלִּין בְּעֲלָמָא, וּפְגָעִין בַּהּ בְּהֵהוּא נִשְׁמַתָּא. אִי זַפְּאָה הִיא, סִלְקָא לְעִילָא וְחָמַמַת מֵה דְחָמַמַת. וְאִי לָאו, אֲתַאֲחַדַת בְּהֵהוּא סְטָרָא, וּמוֹדִיעִין לָהּ מְלִין פְּדִיבָן, אוֹ מְלִין דְּזַמְיָנִין לְמִיתֵי לְזִמְן קָרִיב. וְכַד אֲתַעַר הֵהוּא נִשְׁמַתָּא דְבִיָּה, אִיהִי מוֹדְעָא לִיהַ מֵה דְחָמַמַת.

וְעַל דָּא, לְבַר נָשׁ דְּלָאו אִיהוּ זַפְּאָה, מוֹדִיעִין לִיהַ חֲלָמָא טְבָא דְלָאו אִיהוּ קְשׁוּט. פְּלָא בְּגִין לְאַסְטָאָה לִיהַ מֵהֵהוּא אֲרַח קְשׁוּט. כִּיּוֹן דְאִיהוּ אֲסִטִּי אֲוִרְחִיָּה מֵאֲרַח קְשׁוּט,

מְסַאֲבִין לִיה. דְּכָל מָאן דְּאִתִּי לְאִתְדַכְּאָה, מְדַכְּאִין לִיה. וּמָאן דְּאִתִּי לְאִסְתְּאָבָא, מְסַאֲבִין לִיה. וְהָא וְדָאִי אִתְמַר הָכִי.

וְתָבוּ עַד דְּסָלִיק צַפְרָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי לֹא נִזְכַּר שְׁמִיָּה דְיוֹסֶף בְּאִינוּן דְּגָלִים. דְּכְתִיב, (במדבר ב) דְּגָל מַחֲנֶה אֶפְרַיִם, וְלֹא כְתִיב דְּגָל מַחֲנֶה יוֹסֶף, מִשּׁוּם שֶׁהִתְגַּאֵה עַל אָחָיו, וְהִנֵּה נִתְבָּאֵר. אָמַר אוֹתוֹ הִיְהוּדִי, וְדָאִי שְׁמַעְתִּי, שְׂיֹסֶף הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּכֶר, וְכָל הַשְּׂבֻטִים הֵם בְּעוֹלָם הַנְּקֻבָּה, וְעַל כֵּן לֹא נִכְלַל יוֹסֶף עִמָּהֶם, מִשּׁוּם שֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַזֶּכֶר עִמָּהֶם.

אָמַר הֵהוּא יוֹדָאִי, וְדָאִי שְׁמַעְנָא דְיוֹסֶף אִיהוּ בְּעַלְמָא דְדְכוּרָא, וְכִלְהוּ שְׂבֻטִין בְּעַלְמָא דְנוּקְבָא אִינוּן. וְעַל דָּא לֹא אִתְכְּלִיל יוֹסֶף עִמָּהוּן, בְּגִין דְּאִיהוּ בְּעַלְמָא דְדְכוּרָא עִמָּהוּן (נ"א ל"ג עמ'הו'ן).

מַה פְּתִיב, פְּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד נַחְנוּ. נַחְנוּ, אֲנַחְנוּ מִיְבְעֵי לִיָּה. אֲמַאי חֶסֶר א'. אֶלָּא, בְּגִין דְּרִזָּא דְבְרִית לֹא אֲשַׁתְּפַח עִמָּהוּן, אֲסַתְּלַק מִתְמָן א'. דְּהָא א' דְכוּרָא אִיהוּ. וְעַל דָּא ב' אִיהִי נוּקְבָא, א' דְכוּרָא. וּבְגִין דָּא אֲסַתְּלַק א' מִתְמָן, וְאֲשַׁתְּאֲרוּ אִינוּן נוּקְבֵי לְגַבֵּי שְׂכִינְתָא.

וְלִבְתַּר אָמְרוּ, פְּנִים אֲנַחְנוּ, אֲתוּסֶף א'. אָמְרוּ וְלֹא יָדְעֵי מַה קָאֲמְרוּ. בְּגִין דְּיוֹסֶף אֲשַׁתְּפַח תְּמָן, וְאֲשַׁלִּימוּ מְלָה, וְאָמְרוּ אֲנַחְנוּ. מְנַלָּן, דְּכְתִיב וַיֹּאמְרוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר עֶבְדֵיךָ אַחִים אֲנַחְנוּ, וַיֹּסֶף אִיהוּ בְּחוּשְׁבָנָא, כַּד עָאֵל בְּחוּשְׁבָנָא, אָמְרוּ אֲנַחְנוּ. וְכַד לֹא עָאֵל בְּחוּשְׁבָנָא, אָמְרוּ נַחְנוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל הַגֵּי מַלִּין דְּקָאֲמַרְן הָכָא, קָדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְהוּ, דְּהָא שְׂכִינְתָא (ד' ר ע"ב) לֹא אַעֲדֵי מִהָכָא. פְּדְכְתִיב, (מלאכי א) אַז נִדְּבַרוּ יִרְאִי יְי אִישׁ אֶל רַעְהוּ וַיִּקְשֹׁב יְי וַיִּשְׁמַע וַיִּפְתַּח סֵפֶר זַפְרָן לְפָנָיו וַיִּרְאִי יְי וַיִּלְחָשְׁבֵי שְׁמוֹ:

מְטַהֲרִים אוֹתוֹ, וּמִי שָׂבָא לְהַטְמֵא - מְטַמְאִים אוֹתוֹ. הִנֵּה וְדָאִי כִּף נִתְבָּאֵר.

יָשְׁבוּ עַד שְׁעֵלָה הַבְּקָר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאִי לֹא זָכַר שְׁמוֹ שֶׁל יוֹסֶף בְּאוֹתָם דְּגָלִים, שְׁפָתוּב (במדבר ב) דְּגָל מַחֲנֶה אֶפְרַיִם, וְלֹא כְתוּב דְּגָל מַחֲנֶה יוֹסֶף, מִשּׁוּם שֶׁהִתְגַּאֵה עַל אָחָיו, וְהִנֵּה נִתְבָּאֵר. אָמַר אוֹתוֹ הִיְהוּדִי, וְדָאִי שְׁמַעְתִּי, שְׂיֹסֶף הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּכֶר, וְכָל הַשְּׂבֻטִים הֵם בְּעוֹלָם הַנְּקֻבָּה, וְעַל כֵּן לֹא נִכְלַל יוֹסֶף עִמָּהֶם, מִשּׁוּם שֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַזֶּכֶר עִמָּהֶם.

מַה פְּתוּב? פְּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד נַחְנוּ. נַחְנוּ? אֲנַחְנוּ הִיָּה צְרִיךְ לְכַתֵּב! לְמַה חֶסֶר א'? אֶלָּא מִשּׁוּם שֶׁסּוּד הַבְּרִית לֹא נִמְצָא עִמָּם. הַסְּתַלַּק מִשֵּׁם א', שְׁהִי א' הוּא זָכַר. וְעַל כֵּן ב' הִיא נְקֻבָּה, א' זָכַר. וּמִשּׁוּם כֵּף א' הַסְּתַלַּק מִשֵּׁם, וְנִשְׁאָרוּ אוֹתוֹן נְקֻבוֹת אֲצֵל הַשְּׂכִינָה.

אַחַר כֵּף אָמְרוּ פְּנִים אֲנַחְנוּ. נוּסְפָה א'. אָמְרוּ וְלֹא יָדְעוּ מַה אָמְרוּ, מִשּׁוּם שֶׁיוֹסֶף נִמְצָא שֵׁם, וְהַשְּׁלִימוּ הַדְּבַר וְאָמְרוּ אֲנַחְנוּ. מִנֵּין לָנוּ? שְׁפָתוּב וַיֹּאמְרוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר עֶבְדֵיךָ אַחִים אֲנַחְנוּ. וַיֹּסֶף הוּא בְּחוּשְׁבָּוִן. כְּשֶׁנִּכְנַס בְּחוּשְׁבָּוִן, אָמְרוּ אֲנַחְנוּ. וּכְשֶׁלֹּא נִכְנַס בְּחוּשְׁבָּוִן, אָמְרוּ נַחְנוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ כָּאן, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם, שְׁהִי הַשְּׂכִינָה לֹא זָזָה מִכָּאן, פְּכָתוּב (מלאכי א) אַז נִדְּבַרוּ יִרְאִי ה' אִישׁ אֶל רַעְהוּ וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע וַיִּפְתַּח סֵפֶר זַפְרָן לְפָנָיו לִירְאִי ה' וַיִּלְחָשְׁבֵי שְׁמוֹ.

וַיֵּאָסֹף אוֹתָם אֶל מִשְׁמֵר שְׁלֹשֶׁת יָמִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים הֲלָלוּ לָמָּה? אֵלֹא שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים הֲלָלוּ כִּנְגֵד שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים שֶׁל שָׂכָם, שְׁכַתוֹב (בראשית לד) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיוֹתָם כְּאָבִים.

בֵּא רָאָה מָה פְּתוּב בּוֹ, וַיֵּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עָשׂוּ וַחֲיוֹ. לְהִרְאוֹת שֶׁהוּא לֹא עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁהֵם עָשׂוּ בְּשָׂכָם, שֶׁגִּרְמוּ לְאִנְשֵׁי שָׂכָם לְקַבֵּל עֲלֵיהֶם אֶת זֹאת, סוּד הַבְּרִית, וְאַחַר שֶׁעָשׂוּ הַבְּרִית הַזֶּה, הִרְגוּ אוֹתָם, וְלֹא נִשְׁאָר מֵהֶם אֶחָד. וְהוּא מָה פְּתוּב? זֹאת עָשׂוּ וַחֲיוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁאֵת הָאֱלֹהִים אֲנִי יָרָא, שְׁמַר הַבְּרִית. וְכָל הַגְּלוּל הַזֶּה לֹא הִיָּה אֵלֹא בְּשַׁבִּיל בְּנִימִין.

וַיֵּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אֲבָל אֲשֵׁמִים אֲנַחְנוּ עַל אָחֵינוּ וְגו'. וַיֵּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו - זֶה שְׁמַעוֹן וְלוֹי, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה בְּרֵאשׁוֹנָה שְׁכַתוֹב (שם לד) וַיֵּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו הִנֵּה בְעַל הַחַלְמוֹת הַלְזָה בָּא. מָה לְהֵלֵךְ שְׁמַעוֹן וְלוֹי - אֵף כָּאֵן שְׁמַעוֹן וְלוֹי.

בֵּא רָאָה, מִי אִישׁ וּמִי אָחִיו? אֵלֹא אִישׁ זֶה שְׁמַעוֹן. פְּתוּב כָּאֵן אִישׁ, וְכַתוּב שֵׁם (במדבר כה) וַהֲנִיָּה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא. מָה לְהֵלֵךְ מִשְׁמַעוֹן - אֵף כָּאֵן גַּם שְׁמַעוֹן. וּמִשּׁוֹם שֶׁחֲזַר בְּתִשְׁבּוּבָה, בָּכָה וְהִתְנַחֵם עַל זֶה, וְאָמַר לְלוֹי אֲבָל אֲשֵׁמִים אֲנַחְנוּ. עַל כֵּן נִבְּנָה מִזְלוֹ שׁוֹר, כְּמוֹ שֶׁמִּזְלוֹ שֶׁל יוֹסֵף שׁוֹר, שְׁכַתוֹב (דברים לג) כְּכֹר שׁוֹרוֹ הִדָּר לוֹ. וּמִזְלוֹ שֶׁל שְׁמַעוֹן הוּא שׁוֹר. וְעַל כֵּן וַיִּקַּח מֵאִתָּם אֶת שְׁמַעוֹן, כִּדְּי שֶׁלֹא יִקְטָרַג עִם לוֹי, מִשּׁוֹם שֶׁשְׁמַעוֹן וְלוֹי, כְּשֶׁשְׁנֵיהֶם מִתְּחַבְּרִים, יְכוּלִים לְקַטְרָג. וַיֵּאָסֵר אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם. הִנֵּה פְרִשׁוּהָ, לְעֵינֵיהֶם אָסְרוּ, וְאַחַר

וַיֵּאָסֹף אוֹתָם אֶל מִשְׁמֵר שְׁלֹשֶׁת יָמִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֲנִי תֵּלֵת יוֹמִין אֲמַאי. אֵלֹא הֲנִי תֵּלֵת יוֹמִין, לְקַבִּיל תֵּלֵת יוֹמִין דְּשָׂכָם. דְּכַתִּיב, (בראשית לד) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיוֹתָם כְּאָבִים.

הָא חֲזִי, מָה כְּתִיב בֵּיהּ, וַיֵּאמֶר אֲלֵיהֶם יוֹסֵף בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עָשׂוּ וַחֲיוֹ. לְאִחְזָאָה דְּלֹא עָבַד אִיהוּ, כְּמָה דְּאִינוּן עֲבָדוּ בְּשָׂכָם. דְּגִרְמוּ לְאִנְשֵׁי שָׂכָם לְקַבֵּל עֲלֵיהוּ הוּא זֹאת, רְזָא דְּבְרִית. וְלְכַתֵּר דְּעֲבָדוּ קִיּוּמָא דָּא, קְטִילוּ לוֹן, וְלֹא אֲשַׁתְּאָר מִנְהוֹן חֵד. וְאִיהוּ מָה כְּתִיב, זֹאת עָשׂוּ וַחֲיוֹ. מָאי טַעְמָא, בְּגִין דְּאֵת הָאֱלֹהִים אֲנִי יָרָא, נָטִיר קִיּוּמָא. וְכָל גְּלוּלָא דָּא לֹא הוּא אֵלֹא בְּנִינְיָה דְּבְנִימִין:

וַיֵּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אֲבָל אֲשֵׁמִים אֲנַחְנוּ עַל אָחֵינוּ וְגו'. וַיֵּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו, דָּא שְׁמַעוֹן וְלוֹי, כְּמָה דְּהוּא בְּקַדְמֵיתָא. דְּכַתִּיב, (בראשית לה) וַיֵּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו הִנֵּה בְעַל הַחַלְמוֹת הַלְזָה בָּא. מָה לְהֵלֵךְ שְׁמַעוֹן וְלוֹי, אוֹף הֵכָא שְׁמַעוֹן וְלוֹי.

הָא חֲזִי, מָאן אִישׁ וּמָאן אָחִיו. אֵלֹא אִישׁ, דָּא שְׁמַעוֹן, פְּתִיב הֵכָא אִישׁ, וְכַתִּיב הָתָם (במדבר כה) וַהֲנִיָּה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא. מָה לְהֵלֵךְ מִשְׁמַעוֹן, אוֹף הֵכָא נְמִי שְׁמַעוֹן. וּבְגִין דְּאִהְדֵּר בְּתִשְׁבּוּבָה, בָּכָה וְאִתְנַחֵם עַל דָּא. וְאָמַר לְלוֹי, אֲבָל אֲשֵׁמִים אֲנַחְנוּ. עַל דָּא אִתְבְּנִי מִזְלֵיהּ שׁוֹר, כְּגוּוּנָא דְּמִזְלֵיהּ דִּיּוֹסֵף שׁוֹר. דְּכַתִּיב, (דברים לג) כְּכֹר שׁוֹרוֹ הִדָּר לוֹ, וּמִזְלֵיהּ דְּשְׁמַעוֹן שׁוֹר אִיהוּ.

וְעַל דָּא, וַיִּקַּח מֵאִתָּם אֶת שְׁמַעוֹן, בְּגִין דְּלֹא יִקְטָרַג בְּהִדְרֵיהּ דְּלוֹי. בְּגִין דְּשְׁמַעוֹן וְלוֹי, כִּדְּ מִתְּחַבְּרִין תְּרוּוּיָהּ יְכָלִי לְקַטְרָגָא: וַיֵּאָסֵר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם, הָא אוּקְמוּהָ, לְעֵינֵיהֶם אָסְרוּ.

שִׁינְאוּ הָיָה מֵאֲכִיל אוֹתוֹ וּמִשְׁקָה אוֹתוֹ.

וְאִם תֹּאמַר שֶׁהוּא רְצוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף, מִשּׁוּם שִׁכְתוּב (משלי כה) אִם רָעַב שִׁנְאָךְ הֵאֲכִילֵהוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהוּ מַיִם. אִם כֵּן, יוֹסֵף שֶׁהוּא צָדִיק אֵיךְ עָשָׂה כֵּן, שֶׁהָרִי כְּתוּב (שם) כִּי גִחְלִים אָתָּה חֲתָה עַל רֵאשׁוֹ וְהוֹ יִשְׁלַם לְךָ?.

אָרְאָ חֶסֶד וְחִלְלִילָה שְׁיוֹסֵף לְכַף הוּא חֲשֵׁשׁ, אֲלֵא כְּאֵדָם לְאֲחִיו כֵּן גַּם הָיָה עוֹשֶׂה, הַתְּנַהֵג עִמּוֹ בְּאֲחֻהוּ וְלֹא בְּצוּרָה אַחֲרָת, וְלֹא עִמּוֹ בְּלִבְדוּ, אֲלֵא עִם כָּל אֲחָיו, כְּמוֹ שִׁכְתוּב וַיֵּצֵא יוֹסֵף וַיִּמְלֹאוּ אֶת כְּלִיָּהֶם בָּר וַיִּהְיֶיב בְּסִפְיָהֶם אִישׁ אֶל שִׁקּוֹ וְלָתַת לָהֶם צֶדֶה לְדַרְךָ וַיַּעַשׂ לָהֶם כֵּן, כְּדִי לְהַתְּנַהֵג עִמָּם בְּאֲחֻהוּ.

רַבִּי יוֹסֵי פִתַּח וְאָמַר, (נחום א) אִם שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים וְכֵן נִגְזָרוּ וְעָבַר וְעָנְתָךְ לֹא אֶעֱנֶךָ עוֹד. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֲרוּהוּ, שֶׁכָּאֲשֶׁר הָעַם בְּכָלֶם יֵשׁ שְׁלוֹם וְאִין בְּהֶם בְּעַלֵי שְׁנֵאָה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חֶסֶד עֲלֵיהֶם, וְהַדִּין לֹא שׁוֹלֵט בְּהֶם. וְאֵף עַל גַּב שְׁפָלִים עוֹבְדִים לְכוֹכְבִים וּמִזְלוֹת וְהֵם בְּשְׁלוֹם - הַדִּין לֹא שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וּבְאֲרוּהוּ שִׁכְתוּב (הושע ד) חֲבוּר עֲצָבִים אֲפָרִים הִנּוּחַ לוֹ.

וְכֵן נִגְזָרוּ וְעָבַר, מַה זֶה וְכֵן נִגְזָרוּ? הֲיָה צָרִיף לְהִיּוֹת וְנִגְזָרוּ! אֲלֵא זֶהוּ רֵאשׁ הַפְּסוּק שֶׁהוּא שְׁלוֹם, אֵף כֵּאֵן שְׁלוֹם, וּמִי הוּא? זֶהוּ צְדָקָה. מִשּׁוּם שֶׁצְדָקָה זֶהוּ שְׁלוֹם, וּמִי שְׂמֵרְבָה בְּצְדָקָה, מֵרַבָּה שְׁלוֹם לְמַעַלָּה וּמֵרַבָּה שְׁלוֹם לְמַטָּה, וּמִשּׁוּם כֵּן וְכֵן נִגְזָרוּ וְעָבַר, שְׁגוּזִים מִמּוֹנֵם בְּצְדָקָה. וְעָבַר? הֲיָה צָרִיף לְהִיּוֹת וְעָבַר. מַה זֶה וְעָבַר? אֲלֵא זֶה הַדִּין שֶׁל הַרְגוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כו) עַד יַעֲבֹר זַעַם. עָבַר הַדִּין מְעִלְיָהֶם.

זַעַם, עָבַר דִּינָא מְעִלְיָהוּ.

וּלְבַתֵּר דְּנִפְקוּ הָיָה מֵאֲכִיל לֵיהּ, וּמִשְׁקֵי לֵיהּ. וְאִי תִימָא דְרַעוּתָא דְיוֹסֵף אִיהוּ, בְּגִין דְּכְתִיב, (משלי כה) אִם רָעַב שִׁנְאָךְ הֵאֲכִילֵהוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהוּ מַיִם. אִי הָכִי, יוֹסֵף דְאִיהוּ זַפְאָה, הִיכִי עָבִיד הָכִי. דְהָא כְּתִיב, (משלי כה) כִּי גִחְלִים אָתָּה חֲוֹתָה עַל רֵאשׁוֹ וְיִי יִשְׁלַם לְךָ.

אָרְאָ, חֶסֶד וְשְׁלוֹם דְיוֹסֵף לְהָכִי הוּא דְחִיִּישׁ. אֲלֵא כְבַר נָשׁ לְאֲחוּי, הָכִי נָמִי הָיָה עָבִיד. וְאִתְנַהֵיג עִמִּיהּ בְּאֲחֻהוּ, וְלֹא בְּגוּוֹנָא אַחֲרָא. וְלֹא עִמִּיהּ בְּלַחֲדוּי, אֲלֵא עִם כָּל אֲחוּי. כְּמָה דְכְתִיב, וַיֵּצֵא יוֹסֵף וַיִּמְלֹאוּ אֶת כְּלִיָּהֶם בָּר וַיִּהְיֶיב בְּסִפְיָהֶם אִישׁ אֶל שִׁקּוֹ וְלָתַת לָהֶם צֶדֶה לְדַרְךָ וַיַּעַשׂ לָהֶם כֵּן, בְּגִין לְאִנְהַגָא עִמָּהוֹן בְּאֲחֻהוּ.

רַבִּי יוֹסֵי פִתַּח וְאָמַר, (נחום א) אִם שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים וְכֵן נִגְזָרוּ וְעָבַר וְעָנְתָךְ לֹא אֶעֱנֶךָ עוֹד, הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ. דְכַד עָמָא כְּלָהוּ אִית בְּהוּ שְׁלָם, וְלֹא אִית בְּהוּ מְאָרִי דְכַבּוּ. קְדָשָא בְרִיף הוּא חִיִּים עֲלִיָּהוּ, וְדִינָא לֹא שְׁלֵטָא בְּהוּ. וְאֵף עַל גַּב דְּכְלָהוּ פְּלַחִי לְפוֹכְבִים וּמִזְלוֹת, וְאִינוּן בְּשְׁלָם, דִּינָא לֹא שְׁלִיט עֲלִיָּהוּ, וְאוּקְמוּהָ. דְכְתִיב, (הושע ד) חֲבוּר עֲצָבִים אֲפָרִים הִנּוּחַ לוֹ.

וְכֵן נִגְזָרוּ וְעָבַר, מְאִי וְכֵן נִגְזָרוּ, וְנִגְזָרוּ מִיבְעֵי לֵיהּ. אֲלֵא, דָּא הוּא רִישָא דְקָרָא דְאִיהוּ שְׁלָם, אוּף הָכָא שְׁלָם. וּמְאִי אִיהוּ, דָּא צְדָקָה. בְּגִין דְצְדָקָה דָּא הוּא שְׁלוֹם, וּמִאֵן דְאֶסְגִי בְצְדָקָה, אֶסְגִי שְׁלָם לְעִילָא, וְאֶסְגִי שְׁלָם לְתַתָּא. וּבְגִין כֵּן וְכֵן נִגְזָרוּ וְעָבַר, דְגִזְזִי מְמוֹנְהוֹן בְּצְדָקָה. וְעָבַר, וְעָבַר מִיבְעֵי לֵיהּ, מְאִי וְעָבַר. אֲלֵא דָּא הוּא דִינָא דְרוּגְזָא, כְּמָה דְאֵתָּא אָמַר, (ישעיה כו) עַד יַעֲבֹר

דָּבָר אַחֵר, פֶּה אָמַר יי אִם שְׁלָמִים, אֲלִין
יִשְׂרָאֵל. דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִי לִוְן
בְּרִית קְיִימָא לְנִטְרָא לִיהַ תְּדִיר, וּלְמַהּוּי בִּיהַ
בַּר נֶשׁ שְׁלִים בְּכָל סְטָרִין לְעִילָא וְתַתָּא. וְאִי
לָא נִטְרִיר לִיהַ בַּר נֶשׁ תְּדִיר, הָא אִיהוּ פְּגָיִם,
פְּגוּם בְּכֻלָּא. מְנַלְן, דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית יז) הִתְהַלַּךְ
לְפָנַי וְהָיָה תָמִים. מָאִי תָמִים, שְׁלִים. דְּעַד לָא
אֲתַקְיָיִם בִּיהַ בְּרִית, אִיהוּ פְּגָיִם.

וּבְגִין כֵּן, אִם שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים. אִם שְׁלָמִים
דְּנִטְרִירי פְּקוּדָא דָּא, לְמַהּוּי שְׁלִימִין,
דְּלָא יְהוּן פְּגִימִין, וְכֵן רַבִּים, יִפְשׁוּן (דף רא ע"ב)
וְיִסְגּוּן בִּיהַ. בְּגִין דְּנִשְׁמַתִּין לָא נִפְקִי לְעֵלְמָא,
אֲלָא בְּהַאי בְּרִית. וְכֵן נְגוּזוּ, הַאי אִם שְׁלָמִים
דְּנִטְרִירי לִיהַ תְּדִיר, נְגוּזוּ מָאֵן דְּאֲתַגְזוּר וּקְפַל
עֲלֵיהַ קְיִימָא דָּא. וְעַבְר, מָאִי וְעַבְר. הַהוּא
זוּהֵמָא דְּעַרְלָה, דְּהָוָה בִּיהַ בְּקַדְמִיתָא.

דָּבָר אַחֵר, פֶּה אָמַר יי אִם שְׁלָמִים וְכֵן
רַבִּים, אֲלִין בְּגִי יַעֲקֹב. דְּהָא כָּל זְמַנָּא
דְּהוּוּ לְגַבְיַה דְּיוֹסֶף, אֵינּוּן שְׁלָמִים, דְּקְיִימִי
בְּהַדְיָה דְּבְרִית. וְכֵן נְגוּזוּ, דְּאֲזִלוּ וְשִׁבְקוּ לִיהַ
לְיוֹסֶף וּלְשִׁמְעוֹן. וְעַבְר, פְּדִין דִּינָא שְׂרָיָא
בְּגִינְיָהוּ (נ"א שְׂכִינְתָא שְׂרָיָא בִּינְיָהוּ), כְּמָה דְּאֲתָא אָמַר,
(שְׁמוֹת יב) וְעַבְר יי לְנִגּוּף אֶת מִצְרַיִם.

הָא חֲזִי, אִית דִּינָא קְשִׁיָּא, וְאִית דִּינָא רַפְּיָא.
דִּינָא קְשִׁיָּא תְּקִיף, דִּינָא רַפְּיָא חַלְשׁ,
וְכַד יְנַקָּא הַאי דִּינָא רַפְּיָא, מְדִינָא קְשִׁיָּא,
פְּדִין אֲתַתְּקַף, וְאִיהוּ תְּקִיף.

בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַעְבִּיד דִּינָא עַל יִשְׂרָאֵל,
אֲתַעְבִּיד בְּהַאי דִּינָא רַפְּיָא, וְלָא
אֲתַתְּקַף בְּהַהוּא דִּינָא קְשִׁיָּא. וְכַד דִּינָא
אֲתַעְבִּיד עַלִּיהוּ דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת, אֲתַתְּקַף הַאי דִּינָא רַפְּיָא, בְּדִינָא
קְשִׁיָּא דְּלְעִילָא, בְּגִין לְאֲתַתְּקַפָּא. הָדָא הוּא

דָּבָר אַחֵר פֶּה אָמַר ה' אִם
שְׁלָמִים - אֲלוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא נָתַן לָהֶם בְּרִית הַקְּדוּשׁ
לְשׁוֹמֵר אוֹתוֹ תְּמִיד, וְשֶׁהֶאֱדָם
יִהְיֶה בּוֹ שְׁלָם בְּכָל הַצְּדִידִים,
לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה. וְאִם אֵין הֶאֱדָם
שׁוֹמֵר אוֹתוֹ תְּמִיד, הֲרִי הוּא
פְּגוּם, פְּגוּם בְּכָל מַנְּיָן לָנוּ?
שְׁכַתוּב (בְּרַאשִׁית יז) הִתְהַלַּךְ לְפָנַי
וְהָיָה תָמִים. מַה זֶה תָּמִים? שְׁלָם.
שְׁעַד שְׁלָא הִתְקַיְמָה בּוֹ בְּרִית,
הוּא פְּגוּם.

וּמְשׁוּם כֵּן, אִם שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים
- אִם שְׁלָמִים שְׁשׁוּמְרִים הַמְצַנֶּה
הַזֶּה לְהִיּוֹת שְׁלָמִים, שְׁלָא יִהְיֶה
פְּגוּמִים. וְכֵן רַבִּים - יִרְבּוּ וַיִּגְדְּלוּ
בוֹ, מְשׁוּם שְׁאֵין הַנְּשֻׁמוֹת יוֹצְאוֹת
לְעוֹלָם אֲלָא עִם הַבְּרִית הַזֶּה. וְכֵן
נְגוּזוּ - זֶה אִם שְׁלָמִים שְׁשׁוּמְרִים
אוֹתוֹ תְּמִיד, נְגוּזוּ מִי שְׁנַמּוּל
וּקְפַל עֲלָיו אֶת הַבְּרִית הַזֶּה. וְעַבְר
- מַה זֶה וְעַבְר? אוֹתָהּ זִהְמַת
הַעַרְלָה שֶׁהִיתָה בּוֹ בְּרַאשׁוֹנָה.

דָּבָר אַחֵר פֶּה אָמַר ה' אִם
שְׁלָמִים וְכֵן רַבִּים - אֲלוּ בְּגִי
יַעֲקֹב. שְׁהֲרִי כָּל זְמַן שְׁהֲיִי אֲצֵל
יוֹסֶף, הֵם שְׁלָמִים, שְׁעוֹמְדִים עִם
הַבְּרִית. וְכֵן נְגוּזוּ - שְׁהִלְכוּ
וְהִשְׁאִירוּ אֶת יוֹסֶף וְאֶת שְׁמְעוֹן.
וְעַבְר - אִזְ הַדִּין שׁוֹרָה בְּגִלְלָם
וְהִשְׁכִּיחַ שְׂרָתָה בִּינְהוּם, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(שְׁמוֹת יב) וְעַבְר ה' לְנִגּוּף אֶת
מִצְרַיִם.

בֵּא רָאָה, יֵשׁ דִּין קְשִׁיָּא וְיֵשׁ דִּין
רַפְּיָא. הַדִּין הַקְּשִׁיָּא חֲזָק, הַדִּין
הַרַפְּיָא חַלְשׁ. וְכֵאשֶׁר יוֹנֵק הַדִּין
הַרַפְּיָא מִזֶּה מִהַדִּין הַקְּשִׁיָּא, אִזְ
מִתְגַּבֵּר, וְהוּא חֲזָק.

בְּשַׁעְתָּא שְׁנַעֲשֶׂה דִין עַל יִשְׂרָאֵל,
נַעֲשֶׂה בְּדִין הַרַפְּיָא מִזֶּה, וְאֵינּוּ
מִתְגַּבֵּר בְּאוֹתוֹ הַדִּין הַקְּשִׁיָּא.
וְכֵשֶׁהַדִּין נַעֲשֶׂה עַל הַעַמִּים
עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת,
מִתְגַּבֵּר הַדִּין הַרַפְּיָא מִזֶּה בְּדִין

הַקָּשָׁה שֶׁלְמַעֲלָה כְּדֵי לְהַתְגַּבֵּר.
זֶהוּ שִׁכְתוּב וְעָבַר ה' לְגִגַּף אֶת
מִצְרַיִם. וְעָבַר - שֶׁהִתְמַלֵּא עֲבָרָה
וְזַעַם וְהִתְגַּבֵּר בִּדְיֵן הַקָּשָׁה. אַף
כָּאֵן וְעָבַר. וְבֵא וְרָאָה, בְּשַׁעֲרֵה
שְׁמֵתִי בְּנִשְׁתָּא, וְחָד מִנִּיְהוּ
וְאֶחָד מֵהֶם נִשְׁמַט, אִזְּ הַקְּדוּשׁ
כְּרוּף הוּא רֹגֵז עָלָיו.

דְּבַר אַחַר וְכֵן נִגְזַר -
כְּשֶׁמִּתְבַּטְּלִים מֵהֶם אוֹתָם
הַמַּעֲשִׂים הָרָעִים, אִזְּ וְעָבַר. מֵה
זֶה וְעָבַר? רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּזִמְנָן
שֶׁהַנְּשֻׁמָּה יוֹצֵאת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה,
הִיא נְדוּנִית בְּכִמְהָ דִּינִים בְּטָרְסָה
תַּכְנִס לְמַקּוּמָהּ. אַחַר כֵּן כָּל אוֹתָן
הַנְּשֻׁמוֹת יֵשׁ לָהֶן לְעָבַר בְּזֶה הַגְּזֵרָה
דִּינִיר שְׁשׁוּפַע וְיוֹצֵא וְלִרְחֹץ שֵׁם.
וּמִי הוּא שְׁעִימַד שֵׁם וְיַעֲבַר בְּלִי
פְחַד? כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (תְּהִלִּים כ"ד) מִי
יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְגו', וְנִשְׁמַת הַצַּדִּיק
עוֹבְרָת בְּלִי פְחַד, וְיָקוּם בְּמִקּוּם
קְדָשׁוֹ.

וּמִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּצַדִּיקָה בְּעוֹלָם הַזֶּה
וְיִתֵּן מִמְּמוֹנָיו לְצַדִּיקָה, אִזְּ וְעָבַר
בְּאוֹתוֹ הַמִּקּוּם וְלֹא פוֹחַד, וְהַכְּרוֹז
קוֹרֵא לְנִשְׁמָה הַיָּא, (נְחוּם א) וְעִנְתָּךְ
לֹא אַעֲנֶךָ עוֹד. מִי שְׁזָכָה לְעָבַר
בְּזֶה, אֵינן לוֹ יוֹתֵר דִּין כָּלֵל.

בֵּא רְאָה, כָּל זֶה שֶׁל יוֹסֵף עִם אֶחָיו
וְכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ לְפָנֶיךָ צְרִיף?
אֵלֹא תוֹרַת אֱמֶת הִיא הַתּוֹרָה, וְכָל
דְּרָכֶיהָ דְרָכִים קְדוּשׁוֹת, וְאֵינן לָךְ
דְּבַר בַּתּוֹרָה שְׁאֵינן בּוֹ סוּדוֹת
עֲלוּיָנִים וְקְדוּשִׁים וְדְרָכִים לְבָנֵי
אָדָם לְהִתְחַזֵּק בָּהֶם.

פְּתַח וְאָמַר, (מְשִׁלִּי ב) אֵל תֹּאמַר
אֲשַׁלְמָה רַע וְגו'. בֵּא רְאָה, הַקְּדוּשׁ
כְּרוּף הוּא עוֹשֶׂה לְאָדָם שְׁיִתְגַּבֵּר
בַּתּוֹרָה, וְלִלְכֶת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, וְלִצַּד
הַיָּמִין, וְלֹא יִלָּךְ לְצַד הַשְּׂמָאל.
וּמִשׁוּם שְׁצַרִּיף לָהֶם לִלְכֶת לְצַד
הַיָּמִין, יֵשׁ לָהֶם לְהַרְבּוֹת אֲהַבָּה זֶה

דְּכַתִּיב, וְעָבַר יִי לְגוֹף אֶת מִצְרַיִם. וְעָבַר,
דְּאִתְמַלֵּי עֲבָרָה וְזַעֲמָא, וְאִתְתַּקַּף בְּדִינָא
קְשִׁיא, אוֹף הָכָא וְעָבַר. וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעֲרָתָא
דְּמִתְפַּנְשִׁי עֲשָׂרָה כְּבִי כְּנִישְׁתָּא, וְחָד מִנִּיְהוּ
אֲשַׁתְּמִיט, כְּדִין קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא אֲרִגִּז
עָלֶיהָ.

דְּבַר אַחַר וְכֵן נִגְזַר, כִּד מִתְעַבְרֵי מִנִּיְהוּ
אֵינוֹן עוֹבְדִין בִּישׁוּן, כְּדִין וְעָבַר. מֵאֵי
וְעָבַר, רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּזִמְנָא דְנִשְׁמַתָּא
נִפְקַת מֵהָאֵי עֲלִמָּא, בְּכִמְהָ דִּינִין אִתְדַּנְתָּ עַד
לֹא תִיעוּל לְאַתְרָהּ. לְבַתֵּר, כָּל אֵינוֹן נִשְׁמַתִּין
אִית לוֹן לְמַעְבַּר, בְּהַךְ נְהַר דִּינִיר דְנִגִּיד
וְנִפִּיק, וְלֹאֲסַתְחָאָה תַּמָּן. וּמֵאֵן אִיהוּ דְיָקוּם
תַּמָּן, וְיַעֲבַר בְּלֹא דְחִילוֹ. כְּמָה דָּאֵת אָמַר,
(תְּהִלִּים כ"ד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְגו'. וְנִשְׁמַתָּא
דְּזַכָּא אֲעָבַר בְּלֹא דְחִילוֹ וְיָקוּם בְּמִקּוּם
קְדָשׁוֹ.

וּמֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּצַדִּיקָה בְּהָאֵי עֲלִמָּא, וְיִתֵּן
מִמְּמוֹנֵיהָ בְּצַדִּיקָה. כְּדִין, וְעָבַר בְּהַהוּא
אַתְרָהּ, וְלֹא דְחִיל, וְכְרוּזָא קְרִי לָהּ לְהִיָּא
נִשְׁמַתָּא, (נְחוּם א) וְעִנְתָּךְ לֹא אַעֲנֶךָ עוֹד. מֵאֵן
דְּזָכָה לְמַעְבַּר בְּהָאֵי, לִית לִיהָ דִּינָא יוֹתֵר
כָּלֵל.

תָּא חֲזִי, כָּל דָּא דִּיּוֹסֵף עִם אֶחָיו, וְכָל הַיָּי
מִיָּלִי, אֲמַאי אֲצַטְרִיף. אֵלֹא אוֹרִיָּתָא
דְּקָשׁוּט אִיהִי אוֹרִיָּתָא, וְכָל אֲרַחָהּ אֲרַחִין
קְדִישִׁין. וְלִית לָךְ מְלָה בְּאוֹרִיָּתָא דְלֹאֵו אִית
כְּהָ רִזִּין עֲלֵאִין וְקְדִישִׁין, וְאֲרַחִין לְבָנֵי נִשְׂא
לְאִתְתַּקְפָּא כְּהוּ.

פְּתַח וְאָמַר, (מְשִׁלִּי ב) אֵל תֹּאמַר אֲשַׁלְמָה רַע
וְגו'. תָּא חֲזִי, קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא עָבִיד
לִיָּה לְבַר נִשְׁ, לְאִתְתַּקְפָּא כְּהָ בְּאוֹרִיָּתָא,
וְלִמִּיָּהּ בְּאַרְחָ קָשׁוּט, וְלִסְטֵר יְמִינָא, וְלֹא

יְהִי לְסִטֵּר שְׂמָאלָא. וּבִגִּין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

ערכה של שעה

עלון 33
תשרי תשע"א